

Паниум — Рақами Ҳафт

Дониёл 11 ошкор карда шуд: хатҳои пешгӯӣ аз соли 1989 то қонуни Якшанбе

Jeff Pippenger
2025-03-15

Мо дар он кор мекунем, ки ҳамаи хатҳои Дониёл ёздаҳро дар иртибот бо таърихи пинҳони ояти чиҳил, ки соли 1989-ро то қонуни рӯзи якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида намоёндагӣ мекунад, ба ҳам оварем. Даъвати мо, ҳамчун донишҷӯёни нубувват, он аст, ки каломии ростиро ба дурустӣ тақсим намоем.

Кӯшиш намо, ки худро назди Худо мақбул нишон диҳӣ, чун коргаре ки аз чизе шарм намедорад ва каломии ростиро дуруст баён мекунад. 2 Тимотиус 2:15.

Боби ёздаҳуми Дониёлро метавон ба даҳ хатти нубувватӣ чудо кард. Оятҳои як то чор як хатти нубувватиро ифода мекунанд. Оятҳои панҷ то нӯҳ хатти дуюмро ифода мекунанд. Ояти даҳ хатти сеюмро ифода мекунад. Оятҳои ёздаҳ ва дувоздаҳ хатти чаҳорумро ифода мекунанд. Хатти панҷум оятҳои сздаҳ то понздаҳ аст. Хатти шашум оятҳои шонздаҳ то бисту ду аст. Хатти ҳафtum оятҳои бисту се ва бисту чор аст. Аз ояти бисту чор то ояти сию як хатти ҳашtum аст. Аз ояти сию як то чил хатти нӯҳум аст, ва хатти даҳуми охирин оятҳои чил то чилу панҷ аст. Ин даҳ хат бояд хат бар хат ба ҳам оварда шаванд.

Ба кӣ донишро таълим хоҳад дод? Ва кӣро ба фаҳмиши таълим хоҳад расонд? Онҳое, ки аз шир чудо шудаанд, ва аз пистон бозкашида шудаанд.

Зеро ҳукм бояд бар ҳукм бошад, ҳукм бар ҳукм; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке ин ҷо, ва андаке он ҷо:

Зеро ки бо лабҳои лакнатдор ва бо забони дигар Ё ба ин қавм сухан хоҳад гуфт. Ба онҳое ки Ё гуфта буд: «Ин аст оромие, ки бо он метавонед ҳастагонро оромӣ бахшед; ва ин аст осоиштагӣ», вале онҳо нахостанд бишнаванд.

Аммо каломии Худованд барои онҳо чунин буд: қоида бар қоида, қоида бар қоида; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке дар ин ҷо ва андаке дар он ҷо; то ки онҳо бираванд, ва ба қафо афтанд, ва шикаста шаванд, ва ба дом афтида, дастгир гарданд. Ишаё 28:9–13.

Албатта, ҳар яке аз даҳ хатти нубувватӣ бо ҳамдигар алоқаманданд, вале дар дохили ҳар як хат метавон мавзӯи муайянеро шинохт. Гарчанде ки ҳар як хатт мавзӯи асосӣ дорад, ин хаттҳо беш аз як шаҳодати ягона дар бардоранд. Ман ният дорам ҳар яке аз мавзӯҳоро дар он даҳ хатт муайян намоям.

Сатри аввал

Ва ман низ дар соли аввали Дорёи Модӣ бархостам, то ўро тақвият диҳам ва устувор созам. Ва алҳол ростиро ба ту нишон хоҳам дод. Инак, ҳанўз се подшоҳ дар Форс

бархоҳанд хост; ва чорумин аз ҳамаи онҳо бaсе сарватмандтар хоҳад буд; ва бо қуввати худ ба василаи сарвати худ ҳамаро бар зидди мамлакати Юнон хоҳад барангехт. Ва подшоҳи нерӯманде бархоҳад хост, ки бо салтанати азим ҳукмронӣ хоҳад кард ва мувофиқи иродаи худ амал хоҳад намуд. Ва ҳангоме ки ӯ бархезад, мамлакати ӯ шикаста хоҳад шуд ва ба сӯи чор боди осмон тақсим хоҳад гашт; ва на ба насли ӯ, ва на мувофиқи салтанате ки ҳукмронӣ мекард: зеро мамлакати ӯ решақан хоҳад шуд, ҳатто барои дигарон, ғайр аз онҳо. Дониёл 11:1–4.

Соли аввали Дориюш анҷоми ҳафтод солро нишон медиҳад ва ба ин тартиб замони нубуввати охирро муайян месозад. То ояти сеюм Искандари Мақдунӣ салтанати ҷаҳонии худро барқарор мекунад, ва то ояти чорум салтанати ӯ бояд барканда шуда, ба чор боди осмон тақсим гардад. Қарор додани Дориюш ҳамчун замони охир дар соли 1989 ба мо имкон медиҳад, ки подшоҳонро, ки дар ояти дуюм тасвир шудаанд, бишуморем. Вақте ки Ҷабраил дар ояти якум мегӯяд: «Ҳамчунин дар соли аввали Дориюш», ӯ он чиро, ки дар оғози рӯё ба Дониёл хабар дода буд, идома медиҳад, рӯёе ки дар боби даҳум оғоз ёфта буд.

Дар соли сеюми Куруш, подшоҳи Форс, каломе ба Дониёл, ки номаш Белтешасар хонда мешуд, ошкор гардид; ва он калом рост буд, аммо вақти муқарраршуда тӯлонӣ буд; ва ӯ он каломро фаҳмид, ва рӯёро дарк намуд. Дониёл 10:1.

Нишонаи роҳ, ки «вақти охир»-ро ифода мекунад, ду рамзро дар бар мегирад. «Вақти охир» барои хатти нубуввати Мусо таваллуди Ҳорун буд, ки се сол баъд аз он таваллуди Мусо омад. Ҳорун ва Мусо рамзи дугонаи «вақти охир» дар таърихи худ мебошанд ва таваллуди Яҳёи Таъмиддиханда ва шаш моҳ баъд аз он таваллуди Исоеро намунавӣ нишон медиҳанд. «Вақти охир» дар соли 1798 боздошт шудани попи Румро нишонгузори кард, ки баъд аз он дар асорат дар соли 1799 мурд. Аз «соли якуми Дориюши Модӣ» то «соли сеюми Куруш, подшоҳи Форс»; Дориюш ва Куруш «вақти охир»-ро дар соли 1989 намоёндагӣ мекунанд, зеро ҳамаи анбиё бештар дар бораи айёми охир сухан мегӯянд, на дар бораи айёме, ки худ дар он зиндагӣ мекарданд.

Ҳамаи ин чизҳо ба сари онҳо ҳамчун намунаҳо омаданд; ва барои насихати мо навишта шудаанд, ки интиҳои асрҳо бар мо расидааст. 1 Қўринтиён 10:11.

Дориюш ва Куруш дар соли 1989 Роналд Рейган ва Ҷорҷ Буши калонро ифода мекунанд. Ҳар ду дар он сол президент буданд. Ояти якуми боби ёздаҳум рӯёро дар соли сеюми Куруш ҷой медиҳад, ки он Ҷорҷ Буши калонро ифода менамояд, ки пас аз Рейган омад, чунон ки Куруш пас аз Дориюш омад. Ояти дуюм мегӯяд, ки ҳанӯз се подшоҳ бармехезанд, ва ҷаҳорумин аз ҳамаи онҳо бисёр сарватмандтар аст. «Замони охир»-и ниҳой дар боби ёздаҳум аз соли 1989 оғоз меёбад ва нишон медиҳад, ки пас аз Ҷорҷ Буши калон ҳанӯз се подшоҳ бармехезанд; ҳамин тавр, се президент, ки пас аз Буши калон омаданд, муайян карда мешаванд. Он се подшоҳ Билл Клинтон, Ҷорҷ Буши хурдӣ, Барак Обама буданд, ва сипас сарватмандтарин президент, Доналд Трамп, «бо қуввати худ» ва «ба воситаи сарвати худ ҳамаи онҳоро бар зидди мулки Юнон барангехта хоҳад кард».

Пас ояти сеюм пас Искандари Мақдуниро муаррифӣ мекунад ва аз ин рӯ, намунаи пешвои охиринаи Созмони Милали Муттаҳид аст, ки дар рӯзҳои охир бо папагӣ муттаҳид мешавад, вале мисли худ папагӣ ба анҷоми худ мерасад. Созмони Милали Муттаҳид подшоҳии ҳафтум аст, ки дар Ваҳйи боби ҳабдаҳум ба сурати даҳ подшоҳ тасвир шудааст, ва иттиҳоди даҳ подшоҳ мувофиқат мекунад, ки подшоҳии ҳафтуми худро барои як соати рамзӣ ба ҳайвони папагӣ бисупоранд.

Ва он даҳ шохе, ки ту дидӣ, даҳ подшоҳанд, ки ҳанӯз подшоҳӣ наёфтаанд; аммо як соат бо ҳайвон ҳамчун подшоҳон қудрат меёбанд. Онҳо як фикр доранд, ва қудрату тавоноии худро ба ҳайвон медиҳанд. Онҳо бо Барра ҷанг хоҳанд кард, ва Барра бар онҳо ғолиб хоҳад омад; зеро Ё Худованди худовандон ва Подшоҳи подшоҳон аст; ва онҳое ки бо Ё ҳастанд, даъватшудагон, баргузидагон ва вафодоронанд. Ваҳй 17:12–14.

Он даҳ подшоҳро оятҳои сеюм ва ҷаҳорум, ҳамчунин таърихи болоравӣ ва сукути Искандари Мақдунӣ, ки ин оятҳоро дар асри чорум иҷро намуд, таҷассум мекунад. Юнон салтанати сеюми нубуввати Китоби Муқаддас аст ва рамзи аждаҳо, яъне сеяки иттиҳоди сегонаи аждаҳо, ҳайвон ва набии козиб мебошад. Бар салиб навиштаҷоти «Подшоҳи Яҳудиён» ба забонҳои ибронӣ, лотинӣ ва юнонӣ сабт гардида буд, ки яҳудиён, румиён ва боқии анбӯҳи мардумро аз халқҳои дигар, ки дар иди Фисҳ дар Уршалим ҳузур медоштанд, намояндагӣ мекард. Юнониён аждаҳоро намояндагӣ мекунад, румиён ҳайвонро намояндагӣ мекунад, ва яҳудиён набии козиб буданд.

Ҷаҳор ояти аввали боби ёздаҳум анҷоми қудрати аждаҳои заминиро, ки бо қудрати папавӣ зино мекунад, дар ҳангоме ки муҳлати имтиҳони инсон ба поён мерасад, муайян менамоянд. Оятҳои сеюм ва чорум авҷи ниҳой ва сукути зуҳури охиринаи қудрати аждаҳои заминиро муайян менамоянд. Ин оятҳо бар шаш ояти охирин, ки анҷоми ҳайвонро муайян мекунад, ки бо подшоҳони замин зино мекунад, татбиқ меёбанд. Оғоз ва анҷоми боби ёздаҳум таърихеро муайян мекунад, ки дар он душманони Худо ба анҷоми худ мерасанд ва ҳеҷ касе нест, ки ба онҳо мадад расонад. Ҷаҳор ояти аввал, ки бо шаш ояти охирин мутобиқ гардонида шудаанд, бо ин амал рамзияти Даҳ Аҳкомро дар бар мегиранд: як лавҳ бо чор аҳкоми аввал ва як лавҳ бо шаш аҳкоми охирин, ва ҳамзамон озмоишро низ рамзӣ месозанд, ки бо шумораи даҳ ифода шудааст.

Ҷаҳор ояти аввал ибтидоеро ифода мекунад, ки анҷомро ба тасвир меорад, дар айнаи ҳол паёмро ҳамчун оғозёбанда дар «вақти охир» дар соли 1989 устувор месозад. Ин оятҳо давраи аз соли 1989 то баста шудани муҳлати имтиҳони инсонро ифода мекунад; бинобар ин, онҳо паёми шаш ояти охиринро ҳулоса менамоянд, ки он афзоиши донишест, ки дар соли 1989 мӯҳркушоӣ шуд ва воқеаҳоро, ки бо баста шудани муҳлати имтиҳон вобастаанд, муайян месозад.

Оятҳо такаҷоҳи нубувватиро фароҳам меоранд, то дарк карда шавад, ки аз соли 1989 оғоз намуда, дар маҷмӯъ ҳашт президент хоҳад буд, ва ҳаштумин аз миёни ҳафт президенти пешин хоҳад буд; ба ин тартиб, ин порча бо муаммои он ки ҳаштумин аз миёни ҳафт аст, пайванд меёбад, ки ин хусусияти нубувватӣ ҳақиқати ҳозира дар айёми охир мебошад.

Мавзуе, ки аз ин оятҳо фаҳмида мешавад, нобудии ниҳонии қуввати аждаҳост, ки бо фоҳишаи Сур зино мекунад. Фоҳиша бо ҳамаи подшоҳони замин зино мекунад, аммо ҳамон тавре ки Фаронсаи қадим, вақте ки Кловис дар соли 496 тахти худро ба папосият бахшид, нахустзодаи калисои католикӣ гардид, ҳамчунин ҳайвони заминӣ аз Иёлотӣ Муттаҳида низ дар қонуни якшанбе аввалин аз подшоҳон хоҳад буд, ки бо фоҳиша зино мекунад. Ва ҳамон тавре ки дар шаш ояти хотимаӣ, чор ояти ибтидоӣ низ ҳар се қувватеро, ки ҷаҳонро ба Армагеддон мебаранд, муайян ва таъкид мекунанд, аммо мавзӯ дар чор ояти аввал қуввати аждаҳост, ки бо Юнон ва Искандари Мақдунӣ намоёндагӣ шудааст.

Рейган оғози раванди ҳашт президентро гузошт, ки акнун ба охири он ҳашт президент расидааст. Президенти ҳаштум сурати ҳайвонро барпо хоҳад кард ва дар Иёлотӣ Муттаҳида қонуни рӯзи якшанберо чорӣ хоҳад намуд, ҳамзамон бо миёнҷигарии созише, ки ўро сарвари Созмони Милали Муттаҳид мегардонад; ва он дар ҳамон лаҳза, тахти ниқоби ҳал намудани ҷангҳои рӯзафзунӣ исломи радикалӣ, ба муносибати умумичаҳонии калисо ва давлат ворид хоҳад шуд.

Гузариши Иёлотӣ Муттаҳида, ки ҳайвони заминӣ Ваҳӣ боби сездаҳ аст, аз буданаш ҳамчун подшоҳии шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас ба сари подшоҳии ҳафтуми пешгӯии Китоби Муқаддас, дар ҳоле ки муносибати ғайриқонуниро бо подшоҳии ҳаштуми пешгӯии Китоби Муқаддас ба анҷом мерасонад, аз ояти як, ки соли 1989-ро муайян мекунад, то ба воситаи президентоне, ки ба қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида мебаранд, тасвир шудааст, ва дарҳол баъд бархостани подшоҳӣ қавӣ муайян карда мешавад. Он подшоҳӣ қавӣ Трамп аст, ки назоратро бар Созмони Милали Муттаҳид ба даст мегирад, ки ў ҳоло дар раванди барҳам додани он пеш аз матолибаш қарор дорад.

Хати дуюм

Оятҳои панҷ то нӯҳ нахустин зикр ва тасвири нуқта ба нуқтаи ҷанг миёни подшоҳони шимол ва ҷанубро ифода мекунад, ки тамоми боб онро ҳамчун заминаи асосии пешгӯёна ба қор мебарад. Ояти панҷ мавзӯи ин порҷаро баён мекунад.

Ва подшоҳӣ ҷануб пурқувват хоҳад шуд, ва яке аз мирони ў; ва ў аз вай пурқувваттар хоҳад шуд, ва ҳукмронӣ хоҳад кард; ҳукмронии ў ҳукмронии бузург хоҳад буд. Дониёл 11:5.

Дар ин оят Птолемейи I Сотер ва Селевки I Никатор муаррифӣ шудаанд. Ҳар ду яке аз ҷаҳорҷаки «Диадохҳо» (ба маънои ворисон)-и подшоҳии Искандар буданд. Селевк аввалин «подшоҳи шимол» дар боби ёздаҳум аст, ва мувофиқи Руми бутпараст, Руми папагӣ ва Руми муосир, Селевк танҳо пас аз се пирӯзии асосӣ ё рӯйдоди ҳалқунанда ҳамчун подшоҳӣ пайғамбаронаи шимол барқарор гардид: бозпас гирифтани Бобил дар соли 312 то милод, Ҷанги Ипс дар соли 301 то милод, ва Ҷанги Корупедий дар соли 281 то милод. Ин ҳаракатҳо рақибони асосии ўро мағлуб карданд, империяи ўро тавсеа доданд ва бартарии ўро дар минтақа устувор гардониданд.

Хатти дуҷум бо муайян намудани подшоҳони шимол ва ҷануб, ба тафриқа аз ҳар кадоме аз дигар ворисони (Диadoxҳои) подшоҳии тақсимшудаи Искандар, оғоз меёбад. Он аз муайян сохтани он оғоз мекунад, ки подшоҳи шимол танҳо пас аз се фатҳ қудратманд мегардад. Сипас дар таърихи мубориза барои ҳукмронӣ, ки пас аз марги Искандар дар оятҳои шаш то нӯх ошкор мегардад, давраеро муайян мекунад, ки бо сарнагун шудани подшоҳи шимол аз ҷониби подшоҳи ҷануб анҷом меёбад. Ин аввалин аз се маврид дар боби ёздаҳ аст, ки дар он подшоҳи ҷануб бар подшоҳи шимол ғолиб меояд. Онҳо дар дохили худ боб се шохиди дохилиро фароҳам меоранд, ки равшан роҳнамоҳои таърихеро муқаррар месозанд, ки ба шикаст додани як подшоҳи шимол аз ҷониби подшоҳи ҷануб мерасонад.

Ва подшоҳи ҷануб қавӣ хоҳад шуд, ва яке аз мирони ӯ низ; ва ӯ аз вай қавитар хоҳад шуд ва ҳукмронӣ хоҳад кард; ҳукмронии ӯ ҳукмронии бузург хоҳад буд. Ва дар анҷоми солҳо онҳо бо ҳам пайванд хоҳанд баст; зеро духтари подшоҳи ҷануб назди подшоҳи шимол хоҳад омад, то аҳде барқарор кунад; аммо ӯ қуввати бозуро нигоҳ дошта натавонад кард; ва на ӯ устувор хоҳад монд, ва на бозуи ӯ; балки ӯ таслим карда хоҳад шуд, ва онҳое ки ӯро оварда буданд, ва он ки ӯро зоида буд, ва он ки ӯро дар ин айём қувват бахшида буд. Аммо аз навдаи решаҳои ӯ касе дар ҷои вай бархоҳад хост, ки бо лашкар хоҳад омад ва ба қалъаи подшоҳи шимол дохил хоҳад шуд, ва бар зидди онҳо амал хоҳад кард, ва ғолиб хоҳад омад; Ва ҳудоёни онҳоро низ бо бутҳояшон, бо зарфҳои гаронбаҳои нуқра ва тиллояшон, ба Миср асир бурда хоҳад бурд; ва ӯ аз подшоҳи шимол солҳои бештар боқӣ хоҳад монд. Пас подшоҳи ҷануб ба подшоҳии худ хоҳад омад, ва ба замини худ боз хоҳад гашт. Дониёл 11:5–9.

Иҷрои таърихии оятҳо намунаеро барои иҷрои пешгӯёнаи ҳазору дусад шаст соли ҳукмронии папа, ки дар оятҳои сиё як то чихил муайян шудааст, фароҳам меоварад, ва низ намунаи пешгӯёнаро барои иҷрои ояти ёздаҳум, ки нахустин бор соли 217 пеш аз милод дар Ҷанги Рафия иҷро гардида буд. Ин се шохид хусусиятҳои Ҷанги Украинаеро муайян мекунад, ки дар он Путин, подшоҳи ниҳонии ҷануб, бар лашкари васитавии подшоҳи папии шимол ғолиб хоҳад омад.

Мавзӯи хати дуҷуми таърихи нубувватӣ он аст, ки чӣ гуна дар соли 1798 ба папагӣ захми марговар расонда мешавад, чунон ки дар оятҳои панҷ то нӯх ва дар ҷанги Рафия дар ояти ёздаҳ тасвир ёфтааст. Подшоҳи ҷануб, ки Миср аст, қудрати аждаҳост.

Эй писари одам, рӯйи худро бар зидди фиръавн, подшоҳи Миср, бигардон, ва бар зидди ӯ ва бар зидди тамоми Миср нубувват намо. Бигӯ ва бигӯй: Худованд Худо чунин мегӯяд: Инак, Ман бар зидди ту ҳастам, эй фиръавн, подшоҳи Миср, он аждаҳои бузурге, ки дар миёни наҳрҳои худ хобидааст ва мегӯяд: “Наҳри ман аз онӣ худам аст, ва ман онро барои худ офаридаам.” Ҳизкиёл 29:2, 3.

Се намунаи он ки подшоҳи ҷануб бар подшоҳи шимол дар боби ёздаҳ ғолиб меояд, дар якҷоягӣ сукути ниҳонии подшоҳи шимолро дар ояти чихилу панҷум муайян месозанд.

Ва ӯ хаймаҳои қасри худро дар миёни баҳрҳо, бар кӯҳи муқаддаси ҷалоли олиҷаноб хоҳад бардошт; вале ба анҷоми худ хоҳад расид, ва ҳеҷ кас ба ӯ ёрӣ нахоҳад кард. Дониёл 11:45.

Дар боби ёздаҳ се хат вучуд дорад, ки шоҳи ҷанубро дар ҳоли мағлуб сохтани шоҳи шимол нишон медиҳанд, аммо ҳангоме ки шоҳи шимол ба поёни худ мерасад ва ҳеҷ касе ба ӯ ёрӣ намедиҳад, ин он қадар ошкор нест. Вале китоби Ваҳй муайян месозад, ки ин қудрати аждаҳост, ки ӯро бо хӯрдани гӯшташ ва сӯзонидани ӯ дар оташ сарнагун мекунад. Ҳангоме ки қудрати аждаҳо аз китоби Ваҳй шинохта мешавад, мо метавонем он подшоҳонро бубинем, ки ҳамчунин аждаҳо ҳастанд ва ҳамчунин шоҳи ҷануб мебошанд, ва онҳоянд, ки дар ояти чиҳилу панҷум шоҳи шимолро сарнагун хоҳанд кард. Се шоҳиди мустақим дар ин боб, ки ҳамаи онҳо ба иҷрои комили худ, чунон ки тавассути пайванди китобҳои Дониёл ва Ваҳй ифода шудааст, шаҳодат медиҳанд.

Подшоҳи муосири папавии шимол дар ояти чилу панҷум ба интиҳои худ мерасад, ва китоби Ваҳй муайян месозад, ки қудрати папавӣ чӣ гуна аз дасти қудрати аждаҳо ба интиҳои худ мерасад.

Ва он даҳ шоҳе ки бар он ҳайвон дидӣ, ҳамонҳо аз фоҳиша нафрат хоҳанд дошт, ва ӯро вайронӣ урён хоҳанд кард, ва гӯшташро хоҳанд хӯрд, ва ӯро дар оташ хоҳанд сӯзонд. Зеро Худо дар дилҳои онҳо гузоштааст, ки иродаи ӯро ба ҷо оваранд, ва яқдил бошанд, ва подшоҳии худро ба ҳайвон бисупоранд, то ки суханони Худо ба иҷро расанд. Ваҳй 17:16, 17.

Даҳ подшоҳ подшоҳи папавии шимолро бо оташ месӯзонанд ва гӯшти ӯро меҳӯранд. Подшоҳони рӯзҳои охир қудрати аждаҳо мебошанд.

«Подшоҳон, ҳокимон ва волигон бар худ нишони зиддимасеҳро гузоштаанд ва ҳамчун аждаҳое тасвир шудаанд, ки меравад бо муқаддасон — бо онҳое ки аҳкоми Худоро нигоҳ медоранд ва имони Исоро доранд — ҷанг кунанд. Дар адовати худ бар зидди қавми Худо, онҳо худро ҳамчунин дар интиҳоби Бараббо ба ҷои Масеҳ гунаҳкор нишон медиҳанд». Testimonies to Ministers, 38.

Даҳ подшоҳ қудрати аждаҳоянд, ки ҳамчунин бо подшоҳии Юнон ва Искандар ифода шудаанд. Он подшоҳон подшоҳони ҷанубанд, зеро онҳо бо фиръавн, подшоҳи Миср, ифода мегарданд. Онҳо гӯшти ӯро хоҳанд хӯрд, зеро онҳо ҳамчунин «сагон»-и нубувватӣ мебошанд, ки Забурнавис онҳоро «ҷамоати шарирон» меномад.

Зеро сагон маро ихота кардаанд; ҷамоати шарирон маро дар муҳосира гирифтаанд; дастҳоям ва пойҳоямро сӯроҳ карданд. Ҳамаи устухонҳоямро метавонам бишморам; онҳо ба ман менигаранд ва бар ман ҷашм медӯзанд. Либосҳоямро миёни худ тақсим мекунанд, ва бар ҷомаи ман куръа меандозанд. Забур 22:16–18.

Папство подшоҳи шимол дар ояти чиҳилу панҷум аст, ва папство дар калисои Тиёттира ба воситаи Изобал муаррифӣ шудааст.

Лекин Ман сенга қарши бир неча нарасага эгаман: сен ўзини пайғамбар аёл деб атайдиган ўша Изабел аёлга йўл қўймоқдасан; у Менинг қулларимга таълим бериб, уларни зинокорлик қилишга ва бутларга қурбон қилинган нарсаларни ейишга йўлдан оздирмоқда. Ва Мен унга ўз зинокорлигидан тавба қилиши учун фурсат бердим, лекин у

тавба қилмади. Мана, Мен уни тўшакка ташлайман, у билан зино қилаётганларни эса, агар ўз ишларидан тавба қилмасалар, қаттиқ кулфатга ташлайман. Ваҳий 2:20–22.

Хукми Изобал он гоҳ ба ичро мерасад, ки сағҳо ўро меҳўранд.

Ва дар бораи Изобал низ Худованд суҳан ронда, гуфт: «Сагон Изобалро назди девори Изреѐил хоҳанд хўрд». 3 Подшоҳон 21:23.

Сағҳо Руми бутпараст, қудрати аждаҳо мебошанд, зеро маҳз Руми бутпараст Масеҳро маслуб кард.

«Дар азобу уқубатҳои Масеҳ бар салиб нубувват ба ичро расид. Садсолаҳо пеш аз маслубшавӣ, Начотдиҳанда пешгӯӣ карда буд, ки бо Ў чӣ гуна муносибат хоҳанд кард. Ў гуфт: “Сагон Маро ихота кардаанд; анҷумани шарирон Маро муҳосира намудааст; дастҳо ва пойҳои Маро сӯроҳ кардаанд. Ман метавонам ҳамаи устухонҳои Худро бишморам; онҳо ба Ман менигаранд ва ба Ман хира мешаванд. Либосҳои Маро миёни худ тақсим мекунанд, ва барои ҷомаи Ман қуръа меандозанд.” Забур 22:16–18. Нубувват дар бораи либосҳои Ў бидуни машварат ё даҳолати дӯстони ё душманони Он Маслубшуда ба ичро расид. Либосҳои Ў ба сарбозоне дода шуд, ки Ўро бар салиб гузошта буданд. Масеҳ баҳси он мардонро ҳангоми тақсим кардани либосҳо миёни худ мешунид. Ҷомаи Ў яклухт, бе дарз бофта шуда буд, ва онҳо гуфтанд: “Онро надарем, балки барои он қуръа андозем, то аз он ки шавад.”» Орзуи асрҳо, 746.

Даҳ подшоҳ, ки сагонанд, ки ҷамоати шариронанд, ки Юнон ва Мисранд, ҳамчунин фоҳишаро бо оташ хоҳанд сўзонд.

Ва ҳар духтари коҳине ки худро бо фоҳишагӣ палид созад, падари худро палид мегардонад; вай бояд дар оташ сўзонида шавад. Ибодат 21:9.

Даҳ подшоҳон фоҳишаро бо оташ месўзонанд, зеро вай даъво мекунад, ки коҳина аст, аммо фоҳиша мебошад.

Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд, ки Сурро ҳафтод сол фаромӯш хоҳанд кард, мувофиқи рӯзҳои як подшоҳ; баъд аз анҷоми ҳафтод сол Сур мисли фоҳиша суруд хоҳад хонд. Барбатеро бигир, дар шаҳр бигард, эй фоҳишаи фаромӯшшуда; оҳанги ширин бисарой, сурудҳои бисёр бихон, то ки ёд карда шавӣ. Ва пас аз анҷоми ҳафтод сол воқеъ хоҳад шуд, ки Худованд ба Сур тавачҷуҳ хоҳад кард, ва ӯ ба музди худ боз хоҳад гашт, ва бо ҳамаи мамолики ҷаҳон бар рӯи замин зино хоҳад кард. Ишаё 23:15–17.

Дар оятҳои панҷум то нухум, ва оятҳои сию якум то чихилум, мо шаҳодатеро меёбем, ки папагарӣ ба дасти қудрати аждаҳо ба анҷоми худ мерасад. Ин асл ҳамчунин ҳоло дар ҷанги Украина ба ичро расида истодааст. Ин се шоҳид ба мо хабар медиҳанд, ки вақте подшоҳи шимол дар ояти чихилу панҷум ба анҷоми худ мерасад ва ҳеҷ ёваре барои ӯ намемонад, аждаҳо гӯшти вайро хоҳад хўрд ва ўро бо оташ хоҳад сўзонд. Бар асоси се шоҳид, ангезаи амали аждаҳо шомили аҳдномаи шикасташуда хоҳад буд.

Дар оятҳои панҷум то нӯҳум, ҷанги дуҷуми Сурия бо аҳдномаи сулҳ дар соли 253 то милод анҷом ёфт. Ҷанг дар соли 260 то милод оғоз шуда буд, ва пас аз гузаштани ҳафт сол аз ҷанги дуҷуми Сурия, аҳдномаи сулҳ ба воситаи он ба амал омад, ки подшоҳи ҷануб духтари худро ба подшоҳи шимол дод, то ӯ бо духтари подшоҳи ҷануб издивоҷ кунад ва ба воситаи иттиҳоди издивоҷӣ сулҳро барқарор созад. Ҳафт сол пас аз ин издивоҷ, дар соли 246 то милод, подшоҳи шимол арӯси ҷанубиро канор гузошт ва ҳамсари аслии худро, ки ҳангоми издивоҷ бо маликаи мисрӣ аз ӯ ҷудо шуда буд, боз барқарор кард. Ангезаи подшоҳи ҷануб барои ҳуҷум овардан ба салтанати шимол ва асир гирифтани подшоҳи шимол, шикастани аҳднома буд.

Аҳдномаи шикасташуда намунаи пешакии Аҳдномаи шикасташудаи Толентино дар соли 1797 буд, ки ба Наполеон ангезае фароҳам овард, то дар соли 1798 папиро асир бигирад, ҳамон тавре ки Птолемей дар соли 246 то милод бо Селевкӯс карда буд. Вақте ки Птолемейи III пас аз пирӯзии худ бар империяи шимолии Селевкиёни Селевкӯси II ба Миср бозгашт, ӯ он қадар ганҷинаҳои бисёрро ба Миср баргардонд, ки мисриён ба Птолемейи III барои барқарор сохтани «худоёни асир»-и худ пас аз солҳои зиёд унвони «Эвергетес» (ба маънои Неқӯкор)-ро доданд.

«Лекин аз як навдаи решаҳои вай касе дар мақоми ӯ бархоста, бо лашкар хоҳад омад, ва ба қалъаи подшоҳи шимол дохил хоҳад шуд, ва бар зидди онҳо амал намуда, ғолиб хоҳад омад; ва худоёни онҳоро низ, бо сарваронашон ва бо зарфҳои гаронбаҳои нуқрагин ва тиллоии онҳо, асирона ба Миср хоҳад бурд; ва ӯ аз подшоҳи шимол солҳои бештар боқӣ хоҳад монд». Дониёл 11:7, 8.

Вақте ки Наполеон дар соли 1798 папиро асир гирифт, ӯ ганҷинаҳои Ватиканро ғорат намуда, онҳоро ба Фаронса овард, ҷунун ки инро Птолемейи III пешакӣ рамзӣ нишон дода буд, ки ганҷинаҳоро, инчунин Селевкии II-ро, ба Миср бурд, ки дар он ҷо Селевкии II аз асп афтада, мурд. Ин рамзи он буд, ки Наполеон дар соли 1798 папагиро аз ҳайвон бардошт, ва марги папа дар соли 1799-ро низ нишон медод. Папагӣ дар Ваҳӣ боби ҳабаҳум он занест, ки бар ҳайвон савор аст, ва шикаст, асирӣ ва марги баъдии Селевк, ки аз асп афтада рух дод, рамзи он аст, ки Наполеон ҳокимияти шаҳрвандии папагиро бардошт (ки дар Ваҳӣ боби ҳабаҳум ҳамчун ҳайвон тасвир шудааст).

Пас ӯ маро дар рӯҳ ба биёбон бурд; ва ман занеро дидам, ки бар ҳайвони сурхранг нишаста буд, пур аз номҳои қуфр, ва дорои ҳафт сар ва даҳ шох буд. ... Ва фаришта ба ман гуфт: Чаро ту дар ҳайрат афтодӣ? Ман ба ту сирри он зан ва он ҳайвонеро, ки ӯро мебарад ва ҳафт сару даҳ шох дорад, хоҳам гуфт. ... Ва он зане, ки ту дидӣ, ҳамон шаҳри бузург аст, ки бар подшоҳони замин ҳукмронӣ мекунад. Ваҳӣ 17:3, 7, 18.

Оятҳои панҷум то нӯҳум ҷанги миёни подшоҳи шимол ва подшоҳи ҷанубро дар боби ёздаҳум муаррифӣ мекунанд. Ояти панҷум пайванди асосиро ба Рум ҳамчун подшоҳи шимол фароҳам месозад, зеро он муайян мекунад, ки подшоҳи шимол пеш аз он ки ба таври комил ҳукмрон гардад, се минтақаи ҷуғрофиро фатҳ хоҳад кард. Ин оятҳо сохтори нубувватиро пешниҳод мекунанд, ки давраеро баён менамояд, ки дар он подшоҳи шимол ҳукм меронад, вале ба анҷоми худ мерасад. Маҳз ҳамин асос ва ваъдаи боби ёздаҳум аст.

Мавзӯи ин хат захми марговари подшоҳи папавии шимол аст, ё чунон ки ояти чилу панҷум мегӯяд: «ва ӯ ба анҷоми худ хоҳад расид, ва ҳеҷ касе нахоҳад буд, ки ба ӯ ёрӣ расонад». Ин ҳақиқат ҳақиқати ҳозира дар рӯзҳои охир аст.

Мо дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.